

räggastillu wanfrette wahhest läbbi, watas fahhese polele, eddasi ja taggasi; pallus fa külla mehhhi, tedda juhhatada omma hobbose jure. Aftasid mehhed küssima ja järrele pärrima, fus ta hobbone jänud; mis farwa, ja fui wanna; fui suur; tas rannus, wöi fondine; fas ta tahta wahhetada, woi müüia; kust fihhesfonna ja wallast ta olla; mis külla nimini; les temma fuggulassed, ja fudda temma perre nimini. Juhhan arrutas küssijattele sunst suhhu, ja läest lätte puhhas ärra, lotes, et nemmad tedda õige te peale juhhataks; agga külla mehhed küssid issa veel rohkem, ja tahtsid lühhemalt teada jada, fas faddund hobbone tuggew töteggia; fas ta wälleda jallaga; mis wiggad tal olla, ja fas ta able föja. Nenda lõrisestid nemmad hulg aega, ja Juhhan unustas selle magusa juttoga hobbose ja wanstre ärra; jättis ommeti wimals rahwaga Uummalsaga, ja läks omma teed, wenda ülles otsima. Eddají minnes mötles ta keik mötted ärra ja tulsetas ta wanna ruuna mele, sedda temma külla mehhhe wanstre külge finni siddus, et mitte tülliks ees ep olleks. Kus se külsamehhe wanter ja küllamees isse jänud, les sedda wöis teada? Seäl ta waene jallamees, kest suurt laata, fus hobbose mehhhi tuhhande kaupa foos, üsspäini omma seggase peaga, rahwa naerutus hoost otsides, olleks ennem ma pöhja läinud, fui auem sedda süddame wallo fanda. Wiina ja ölle

aur läks wimals sure murre läbbi peast wälja, mehhhe jalg ei komistand enam ni saggedaste, ja ta aksas mötlema, mis temmoga sündind. Trahteri jure taggasi pörates, panni temma emast tähhese, et se wanna forrend raudjas, kellega ta wöida ajand, seälsammas ulse ees seisab. Kus hobbone, seal siis polle ta perremees ta mitte kangel! mötles Juhhan, ja läks kermest eddasi. Agga fui suur olli temma ehmatus, fui nähha sai et se roio temma wanfre ees olli ja ta tällu pölnud füssagil. „Kus mo tät jänud, ja kus selle hobbose perremees?” küssendas waene sure hälega; agga ei rahwas teind teggemistgi. Igga ühhel olli isse ennesega teggemist ja toimetamist füll, kissa ja tärra lämmatas keik ärra. Toas ei olnud linna pettist ta mitte leida, egga legi ei teadnud sedda Juhhan otsis. Hindreko poja silmad largasid wet täis ja südda tahtis lõhki minna. „Mis nüüd issa ütleb, ja mis kustas ütleb, kui sedda nähha ja fuulda sawad? Oh minna waene laps, mis ma nüüd tahhan tehha! Kas se pölle üls pea teggu! Mis ma pörane läksin trahteri, ja mis ma jöin selle furjateggia wiina! Oh se wöötta sind! Ta olleks täie suuga furja hüüdnud ja wandunud, agga tänu temma wannemattuse, les tedda mitte ei öppetand sedda prufima. Nörkus peaga fui lastud warres, läks ta jäsle õue. Wanna fölpjalg seisib issa veel, pea maddalas